

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

7. listopadu 2013*

„Sítě a služby elektronických komunikací — Směrnice 97/66/ES, 2002/19/ES, 2002/20/ES, 2002/21/ES a 2002/22/ES — Věcná působnost — Poskytování základní nabídky rozhlasových a televizních programů přístupné prostřednictvím kabelové sítě — Prodej kabelové sítě obce soukromé společnosti — Smluvní klauzule týkající se výše poplatku — Právomoci vnitrostátních regulačních orgánů — Zásada loajální spolupráce“

Ve věci C-518/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Gerechtshof te Amsterdam (Nizozemsko) ze dne 4. října 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 10. října 2011, v řízení

UPC Nederland BV

proti

Gemeente Hilversum,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, C. G. Fernlund, A. Ó Caoimh, C. Toader a E. Jarašiūnas (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. listopadu 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za UPC Nederland BV P. Glazenerem a E. Besselink, advocaten,
- za Gemeente Hilversum J. Doelemanem a G. van der Walem, advocaten,
- za nizozemskou vládu původně C. Wissels, poté M. Bulterman a B. Koopman, jako zmocněnkyněmi,
- za Evropskou komisi A. Nijenhuisem, P. Van Nuffelem, jakož i L. Nicolae, jako zmocněnci,
- za Kontrolní úřad ESVO X. Lewisem a M. Moustakali, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. dubna 2013,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 101 SFEU, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 3, Zvl. vyd. 13/29, s. 349, dále jen „rámcová směrnice“), směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/66/ES ze dne 15. prosince 1997 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví telekomunikací (Úř. věst. L 24, s. 1; Zvl. vyd. 15/07, s. 631), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 7; Zvl. vyd. 13/29, s. 323), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 21; Zvl. vyd. 13/29, s. 337) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi UPC Nederland BV (dále jen „UPC“) a Gemeente Hilversum (obec Hilversum, dále jen „Hilversum“) týkajícího se smlouvy o prodeji podniku provozujícího kabelové televizní vysílání, jehož vlastníkem byla tato obec.

Právní rámec

Unijní právo

Nový předpisový rámec v odvětví služeb elektronických komunikací

- 3 Nový předpisový rámec v odvětví služeb elektronických komunikací (dále jen „NPR“) sestává z rámcové směrnice a čtyř zvláštních směrnic, které ji doplňují, konkrétně směrnice 97/66, přístupová směrnice, autorizační směrnice a směrnice o univerzální službě (tyto čtyři naposled uvedené směrnice dále jen společně „zvláštní směrnice“).
- 4 Autorizační směrnice, přístupová směrnice, směrnice o univerzální službě, jakož i rámcová směrnice byly změněny směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. L 337, s. 37). S ohledem na datum skutkových okolností původního řízení se však tento spor řídí těmito čtyřmi směrnicemi v jejich původním znění.

– Rámcová směrnice

- 5 Bod 5 odůvodnění rámcové směrnice uvádí:

„Konvergence odvětví telekomunikací, médií a informačních technologií znamená, že všechny přenosové sítě a služby by měly být předmětem jediného předpisového rámce. Předpisový rámec sestává z této směrnice a čtyř zvláštních směrnic: [autorizační] směrnice, [přístupové] směrnice, směrnice [o univerzální službě] a směrnice [97/66] [...]. Je nezbytné oddělit regulaci přenosu od regulace obsahu. Tento rámec se proto nezabývá obsahem služeb, který je poskytován po sítích elektronických komunikací prostřednictvím služeb elektronických komunikací, jako je obsah rozhlasového a televizního vysílání, finanční služby a některé služby informační společnosti, a proto

jím nejsou dotčena opatření týkající se takových služeb přijatá na úrovni Společenství nebo na vnitrostátní úrovni v souladu s právem Společenství, s cílem podporovat kulturní a jazykovou rozmanitost a zajistit ochranu mediální plurality. Obsahem televizních programů se zabývá směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [(Úř. věst. L 298, s. 23), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60)]. Oddělením regulace přenosu od regulace obsahu není dotčeno zohlednění vazeb, které mezi nimi existují, zejména pro zaručení mediální plurality, kulturní rozmanitosti a ochrany spotřebitele.“

6 Článek 2 písm. a) a c) této směrnice zní takto:

„Pro účely této směrnice se:

a) „sítě elektronických komunikací“ rozumějí přenosové systémy, a popřípadě i spojovací nebo směrovací zařízení a jiné prostředky, které umožňují přenos signálů po okruzích, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, včetně družicových sítí, pevných (okruhově nebo paketově komutovaných, včetně Internetu) a mobilních pozemních sítí, sítí pro rozvod elektrické energie v rozsahu, v jakém jsou používány pro přenos signálů, sítí pro rozhlasové a televizní vysílání a sítí kabelové televize, bez ohledu na typ přenášené informace;

[...]

c) „službou elektronických komunikací“ rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice [Evropského parlamentu a Rady] 98/34/ES [ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8)], které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.“

7 Článek 3 uvedené směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí, aby každý z úkolů, který je uložen vnitrostátním regulačním orgánům [dále jen ‚VRO‘] v této směrnici a ve zvláštních směrnících, byl plněn příslušným subjektem.“

2. Členské státy zaručí nezávislost [VRO] tím, že zajistí, aby byly právně odlišeny a funkčně nezávislé na všech organizacích, které zajišťují sítě, zařízení nebo poskytují služby elektronických komunikací.[...]

[...]

6. Členské státy oznámí [Evropské] [k]omisi všechny [VRO], kterým byly svěřeny úkoly podle této směrnice a podle zvláštních směrnic, a jejich odpovídající povinnosti.“

8 Článek 8 téže směrnice stanoví následující:

„1. Členské státy zajistí, aby při plnění regulačních úkolů uvedených v této směrnici a ve zvláštních směrnících přijímaly [VRO] veškerá přiměřená opatření, která směřují k dosažení cílů stanovených v odstavcích 2, 3 a 4. Taková opatření musí být přiměřená daným cílům.“

[...]

2. [VRO] podporují hospodářskou soutěž při zajišťování sítí a poskytování služeb elektronických komunikací a přiřazených zařízení a doplňkových služeb mimo jiné tím, že:

- a) zajišťují, aby uživatelé, včetně zdravotně postižených uživatelů, získali maximální výhody z hlediska možnosti volby, ceny a kvality;
- b) zajišťují, aby nedocházelo k narušování nebo omezování hospodářské soutěže v odvětví elektronických komunikací;

[...]

3. [VRO] přispívají k rozvoji vnitřního trhu mimo jiné tím, že:

- a) odstraňují zbývající překážky pro zajišťování sítí elektronických komunikací, přiřazených zařízení a doplňkových služeb a poskytování služeb elektronických komunikací na evropské úrovni;

[...]

- d) průhledným způsobem spolupracují mezi sebou a s Komisí, aby zajistily rozvoj jednotné regulační praxe a jednotného uplatňování této směrnice a zvláštních směrnic.

[...]“

- 9 Články 9 až 13 rámcové směrnice doplňují, že úkoly VRO se týkají rovněž správy rádiových frekvencí pro služby elektronických komunikací, přidělování čísel, jmen a adres, omezení vlastnických práv třetích osob, společného umístění a sdílení zařízení, odděleného účetnictví a finančních zpráv.

– Přístupová směrnice

- 10 Článek 13 odst. 1 přístupové směrnice stanoví:

„V případech, kdy z analýzy trhu vyplývá, že v důsledku nedostatku účinné hospodářské soutěže by mohl dotyčný operátor udržovat ceny na neúměrně vysoké úrovni nebo stlačovat ceny v neprospěch koncových uživatelů, může [VRO] [...] uložit povinnosti týkající se úhrady nákladů a regulace cen, včetně nákladové orientace cena-povinnosti týkající se systémů nákladového účetnictví, za poskytování určitých druhů propojení a/nebo přístupu. [VRO] přihlednou k investicím provedeným operátorem, a umožní mu přiměřenou návratnost odpovídajícího použitého kapitálu s přihlednutím k rizikům s tím spojeným.“

– Směrnice 2009/140

- 11 Pátý bod odůvodnění směrnice 2009/140 uvádí:

„Cílem je v závislosti na rozvoji hospodářské soutěže na trzích postupně omezovat pro odvětví specifická pravidla ex ante a nakonec dosáhnout toho, aby se elektronické komunikace řídily pouze právem v oblasti hospodářské soutěže. Vzhledem k tomu, že trhy elektronických komunikací prokázaly v posledních letech výraznou dynamiku v oblasti hospodářské soutěže, je důležité, aby regulační povinnosti ex ante byly ukládány pouze, pokud neexistuje účinná a udržitelná hospodářská soutěž.“

Další relevantní směrnice

- 12 Sedmý bod odůvodnění směrnice Komise 2002/77/ES ze dne 16. září 2002 o hospodářské soutěži na trzích sítí a služeb elektronických komunikací (Úř. věst. L 249, s. 21; Zvl. vyd. 08/02, s. 178, dále jen „směrnice o hospodářské soutěži“) stanoví:

„Tato směrnice odkazuje na ‚služby elektronických komunikací‘ a ‚sítě elektronických komunikací‘ namísto předtím používaných pojmů ‚telekomunikační služby‘ a ‚telekomunikační sítě‘. Tyto nové pojmy jsou nezbytné k tomu, aby všechny služby a/nebo sítě elektronických komunikací, které se používají pro přenos signálů po okruzích, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky (tzn. pevné a bezdrátové sítě, sítě kabelové televize, družicové sítě), mohly být začleněny do jedné společné definice, a tak se vzal v úvahu jev konvergence. Proto se přenos a vysílání rozhlasových a televizních programů má považovat za službu elektronických komunikací a sítě používané pro tento přenos a vysílání se mají rovněž považovat za sítě elektronických komunikací. Dále je třeba vyjasnit, že nová definice sítí elektronických komunikací se také vztahuje na optické sítě, které umožňují třetím stranám přenášet signály za použití jejich vlastních spojovacích a směrovacích zařízení.“

- 13 Článek 1 bod 3 směrnice o hospodářské soutěži zní takto:

„Pro účely této směrnice se:

[...]

3. ‚službou elektronických komunikací‘ rozumí služba obvykle poskytovaná [poskytovaná] za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; pojem nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice [98/34], které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.“

- 14 Článek 1 odst. 1 písm. a) bod i) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. L 95, s. 1) stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) ‚audiovizuální mediální službou‘

- i) služba ve smyslu článků 56 a 57 Smlouvy o fungování Evropské unie, za kterou nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb a jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) [rámcové směrnice]. Touto audiovizuální mediální službou je buď televizní vysílání definované v písmenu e) tohoto článku, nebo audiovizuální mediální služba na vyžádání definovaná v písmenu g) tohoto článku.“

Nizozemské právo

- 15 Nizozemské království provedlo NPR do vnitrostátního práva novelou telekomunikačního zákona (Telecommunicatiewet, Stb. 2004, č. 189), která nabyla účinnosti dne 19. května 2004 (Stb. 2004, č. 207).

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 16 Obec Hilversum pověřila podobně jako jiné nizozemské obce výstavbou, údržbou a provozováním kabelové televizní sítě na svém území společnost provozující televizní vysílání, která jí patřila. Tato operace byla považována za službu obecného zájmu, neboť úlohou obce je s přihlédnutím k nákladům podniku poskytovat občanům co největší množství televizních programů v co nejlepší přijímací kvalitě a za co nejnižší poplatek.
- 17 Pod vlivem vývoje na úrovni Evropské unie se řada obcí rozhodla prodat své podniky provozující kabelové televizní vysílání. Podle smluv o prodeji uzavřených za tímto účelem si obce vyhradily pravomoci týkající se skladby základní nabídky rozhlasových a televizních programů přístupné prostřednictvím kabelové sítě (dále jen „základní programová nabídka přístupná prostřednictvím kabelové sítě“) nabízených domácnostem připojeným k síti a stanovení výše poplatků za tuto nabídku.
- 18 Na základě smlouvy o budoucím provozování sítě kabelového televizního vysílání v obci Hilversum ze dne 1. července 1996 (dále jen „smlouva“) tato obec prodala společnost provozující kabelové televizní vysílání právní předchůdkyni společnosti UPC, a to včetně kabelové sítě, kterou tato obec nechala vybudovat.
- 19 Obec Hilversum se v této smlouvě zavázala poskytnout součinnost k tomu, aby kupující získal povolení na výstavbu, údržbu a provozování zařízení kabelového vysílání na území této obce.
- 20 Společnost UPC se zavázala provést investici umožňující vytvoření kabelové sítě, která běžnému předplatiteli v uvedené obci poskytne vyšší kvalitu služeb, a poskytnout kromě rozhlasových a televizních programů také nabídku, která učiní telekomunikační služby atraktivními pro soukromé i firemní zákazníky.
- 21 Smlouva dále obsahovala ustanovení, podle něhož byla společnost UPC povinna zabezpečit základní programovou nabídku přístupnou prostřednictvím kabelové sítě, která odpovídá kritériím týkajícím se programové skladby a poplatků stanovených v této smlouvě (dále jen „ustanovení týkající se výše poplatku“). V tomto ustanovení bylo v této souvislosti uvedeno, že se měsíční poplatek za základní programovou nabídku přístupnou prostřednictvím kabelové sítě každoročně přizpůsobí indexu spotřebitelských cen podle vzorce uvedeného v příloze této smlouvy. Rovněž bylo upřesněno, že v daném poplatku se přímo úměrně odrazí zvýšení externích nákladů, pokud přizpůsobení uvedené v tomto ustanovení nebude stačit na pokrytí tohoto zvýšení nákladů.
- 22 Tato smlouva kromě toho rovněž vyloučila úplné nebo částečné zrušení či ukončení této smlouvy bez písemného souhlasu všech smluvních stran a stanovila, že ji lze změnit pouze s písemným souhlasem všech smluvních stran, přičemž tyto smluvní strany se v každém případě dohodnou na jejím novém obsahu po deseti letech.
- 23 Společnost UPC dopisem ze dne 28. listopadu 2003 oznámila obci Hilversum, že od 1. ledna 2004 zvýší všem domácnostem v obci Hilversum poplatek za základní programovou nabídku přístupnou prostřednictvím kabelové sítě z 10,28 eur [včetně daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“)] měsíčně na 13,32 eur (včetně DPH); v jiných obcích společnost UPC vybírala za základní programovou nabídku přístupnou prostřednictvím kabelové sítě poplatek ve výši 16 eur.
- 24 Obec Hilversum podala žalobu směřující k tomu, aby bylo společnosti UPC zakázáno provést ohlášené zvýšení poplatku. Rozsudkem ze dne 23. prosince 2003 Rechtbank te Amsterdam (soud v Amsterdamu) tomuto návrhu vyhověl. V odvolacím řízení toto rozhodnutí potvrdil i Gerechtshof te Amsterdam (odvolací soud v Amsterdamu) v rozsudku ze dne 12. srpna 2004. Kasační opravný prostředek, který společnost UPC podala proti tomuto rozsudku, Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud) zamítl rozsudkem ze dne 8. července 2005.

- 25 Kromě toho v průběhu roku 2003 v návaznosti na stížnosti týkající se zvýšení cen, která oznámila společnost UPC, Nederlandse Mededingingsautoriteit (nizozemský orgán na ochranu hospodářské soutěže, dále jen „NMa“) zahájil řízení za účelem zjištění, zda společnost UPC účtováním nadměrně vysokých cen předplatného nezneužila svého dominantního postavení ve smyslu článku 24 zákona na ochranu hospodářské soutěže [Wet houdende nieuwe regels omtrent de economische mededinging (Mededingingswet)] ze dne 22. května 1997.
- 26 Rozhodnutím ze dne 27. září 2005 dospěl NMa k závěru, že poplatky účtované společností UPC nebyly nadměrně vysoké a že tato společnost nezneužívá svého dominantního postavení ve smyslu článku 24 zákona na ochranu hospodářské soutěže.
- 27 Dne 28. září 2005 Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit (nezávislý orgán pošt a telekomunikací, dále jen „OPTA“) přijal návrh rozhodnutí týkajícího se trhu s vysíláním a poskytováním audiovizuálních signálů v oblasti pokryté UPC, ve kterém konstatoval, že společnost UPC měla v oblasti, kterou pokrývala, významnou sílu na trhu s poskytováním základních programových nabídek přístupných prostřednictvím kabelové sítě, a uložil jí povinnosti týkající se výpočtu poplatků.
- 28 Dne 3. listopadu 2005 Komise, které byl orgánem OPTA předložen tento návrh rozhodnutí v souladu s postupem stanoveným v rámcové směrnici, vyjádřila pochybnosti o jeho slučitelnosti s rámcovou směrnicí ve spojení s doporučením Komise 2003/311/ES ze dne 11. února 2003 o relevantních trzích produktů a služeb v odvětví elektronických komunikací, pro které přichází v úvahu regulace *ex ante* podle směrnice 2002/21 (Úř. věst. L 114, s. 45). V konečném rozhodnutí ze dne 17. března 2006 OPTA nakonec od plánované cenové regulace upustil.
- 29 Dne 15. května 2005 společnost UPC zahájila před Rechtbank te Amsterdam řízení proti obci Hilversum, v jehož rámci se domáhala, aby zrušil ustanovení týkající se výše poplatku a uložil obci Hilversum, aby povolila zvyšování poplatku. V tomto ohledu se společnost UPC dovolávala neslučitelnosti tohoto ustanovení s unijním právem.
- 30 Vzhledem k tomu, že tento návrh byl zamítnut, podala společnost UPC odvolání k předkládajícímu soudu, v němž navrhovala zrušení ustanovení týkajícího se výše poplatku, anebo podpůrně prohlášení tohoto ustanovení za nepoužitelné, a dále navrhovala určit, že obec Hilversum je odpovědná za škodu, která byla společnosti UPC způsobena tím, že nemohla předplatitelům na území obce Hilversum účtovat obvyklý poplatek, který uplatňovala v celostátním měřítku.
- 31 V předkládacím usnesení Gerechthshof te Amsterdam zaprvé uvádí, že účastníci původního řízení vedou především spor o to, zda služba, kterou nabízí společnost UPC spočívající v poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě, spadá do věcné působnosti NPR.
- 32 Zadruhé si klade otázku, jaké jsou důsledky uplatnění NPR na ustanovení týkající se výše poplatku za předpokladu, že služba, kterou poskytuje společnost UPC, spadá do působnosti NPR. V tomto ohledu podle předkládajícího soudu vyvstává otázka, zda je obec Hilversum nadále oprávněna chránit obecný zájem a za tímto účelem zasahovat do stanovení poplatků, přičemž jde i o otázku, zda je účelem NPR úplná harmonizace a zda je nadále možný doplňkový zásah ze strany veřejné moci. Pokud by tato regulační pravomoc byla vyloučena, bylo by třeba si položit otázku, zda není veřejnoprávní orgán vázán povinnostmi loajální spolupráce ve smyslu unijního práva.
- 33 Zatřetí si předkládající soud klade otázku, zda se následky případné neplatnosti ustanovení týkajícího se výše poplatku určí podle unijního práva, a to konkrétně podle sankce neplatnosti uvedené v čl. 101 odst. 2 SFEU.

34 Za těchto podmínek se Gerechtshof te Amsterdam rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Spadá do věcné působnosti NPR služba spočívající v poskytování [základní] programové nabídky přístupné [prostřednictvím] kabelové sítě, za jejíž poskytování jsou účtovány jak náklady na přenos, tak částka týkající se (přeúčtování) poplatků placených vysílacím organizacím a organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti se zveřejněním obsahu děl?
- 2) a) Přísluší obci ve světle liberalizace telekomunikačního odvětví a cílů NPR, včetně jím upraveného přísného koordinačního a konzultačního postupu, který je třeba provést předtím, než [VRO] získá (výlučnou) příslušnost zasahovat do poplatků účtovaných konečným uživatelům prostřednictvím opatření spočívajícího v regulaci cen, stále ještě pravomoc hájit obecné zájmy obyvatel zasahováním do poplatků účtovaných konečným uživatelům prostřednictvím ustanovení [týkajícího se výše poplatku]?
- b) V případě záporné odpovědi, brání NPR použití ustanovení [týkajícího se výše poplatku], které si obec vymínila při prodeji svého podniku provozujícího kabelové televizní vysílání?

V případě záporné odpovědi na druhou otázku [písm. a) a písm. b)]:

- 3) Je orgán veřejné moci, jako například obec, v situaci, jako je tato, (také) vázán povinností loajální spolupráce ve smyslu unijního práva, jestliže neplní při vyjednávání a pozdějším uplatňování ustanovení [týkajícího se výše poplatku] úkoly ve veřejném zájmu, nýbrž jedná v rámci soukromoprávní pravomoci [viz také šestá otázka písm. a)]?
- 4) Pokud se použije NPR a obec je vázána povinností loajální spolupráce:
- a) Brání povinnost loajální spolupráce ve spojení s cíli NPR, včetně jím upraveného přísného koordinačního a konzultačního postupu, který je třeba provést předtím, než [VRO] získá oprávnění zasahovat do poplatků účtovaných konečným spotřebitelům prostřednictvím opatření spočívajícího v regulaci cen, tomu, aby obec uplatňovala ustanovení [týkající se výše poplatku]?
- b) V případě záporné odpovědi, bude třeba odpovědět na [čtvrtou otázku písm. a)] jinak pro období následující po dopise „letter of serious doubt“, v němž Komise vyjádřila vážné pochybnosti o slučitelnosti regulace cen, kterou navrhoval OPTA, s cíli NPR popsány v článku 8 rámcové směrnice a v návaznosti na nějž OPTA upustil od přijetí tohoto opatření?
- 5) a) Jedná se v případě článku 101 SFEU o ustanovení týkající se veřejného pořádku, které musí soud uplatnit ve smyslu článků 24 a 25 nizozemského občanského soudního řádu bez návrhu?
- b) V případě kladné odpovědi, ve vztahu k jakým skutečnostem tvrzeným v řízení je soud povinen přezkoumat použitelnost článku 101 SFEU bez návrhu? Je k tomu soud povinen, i když poté, co bylo účastníkům řízení umožněno se k tomu vyjádřit, tento přezkum (možná) vede k doplnění skutkového stavu ve smyslu článku 149 nizozemského občanského soudního řádu?

- 6) Pokud se má článek 101 SFEU použít bez návrhu, vyvstávají vzhledem k cílům NPR, jeho uplatňování orgánem OPTA a Komisí a vzhledem ke sblížení pojmů jako ‚významná tržní síla‘ a ‚vymezení relevantních trhů‘ použitých v NPR s podobnými pojmy v oblasti evropského soutěžního práva, na základě vylíčení skutkového stavu v projednávané věci následující otázky:
- a) Má být obec při prodeji svého podniku provozujícího kabelové televizní vysílání a při sjednání ustanovení [týkajícího se výše poplatku] považována za podnik ve smyslu článku 101 SFEU (viz také třetí otázka)?
 - b) Je třeba pokládat ustanovení [týkající se výše poplatku] za výrazné omezení ve smyslu čl. 101 odst. 1 písm. a) SFEU, jak bylo blíže popsáno v oznámení Komise o dohodách menšího významu, které výrazně neomezují hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 81 odst. 1 [ES] (*de minimis*) (Úř. věst. 2001, C 368, s. 13, bod 11)? Existuje v případě kladné odpovědi již z tohoto důvodu výrazné omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU? V případě záporné odpovědi, mají z hlediska odpovědi význam okolnosti uvedené v šesté otázce písm. d) [...]?
 - c) Pokud ustanovení [týkající se výše poplatku] nepředstavuje výrazné omezení, směřuje k omezení hospodářské soutěže (již) proto, že:
 - [NMa] dospěl k závěru, že UPC nezneužila dominantního postavení, když účtovala (vyšší) poplatky za poskytování stejných služeb jako poskytování základní programové nabídky [přístupné prostřednictvím] kabelové sítě na témže trhu;
 - Komise vyjádřila v dopise ‚letter of serious doubt‘ vážné pochybnosti o slučitelnosti regulace (prostřednictvím regulace cen *ex ante*) poplatků účtovaných konečným spotřebitelům za služby jako poskytování základní programové nabídky [přístupné prostřednictvím] kabelové sítě společností UPC s cíli popsány v článku 8 rámcové směrnice? Má pro odpověď na tuto otázku význam okolnost, že OPTA po obdržení dopisu ‚letter of serious doubt‘ od regulace cen upustil?
 - d) Má smlouva obsahující ustanovení [týkající se výše poplatku] za následek výrazné omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU (zejména) vzhledem ke skutečnosti, že
 - UPC je podle NPR třeba pokládat za podnik s významnou tržní silou? ([oznámení] *de minimis*, bod 7);
 - téměř všechny nizozemské obce, které v 90. letech prodaly své podniky provozující kabelové televizní vysílání kabelovým operátorům jako UPC, si v těchto smlouvách vyhradily pravomoc stanovit poplatky za základní programovou nabídku [přístupnou prostřednictvím kabelové sítě] ([oznámení] *de minimis*, bod 8)?
 - e) Je třeba pokládat smlouvu obsahující ustanovení [týkající se výše poplatku] za (potenciálně) výrazně omezující obchod mezi členskými státy ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a jak je blíže definováno v Pokynech k pojmu ovlivnění obchodu podle článků 81 [ES] a 82 [ES] (Úř. věst. 2004, C 101, s. 81), vzhledem ke skutečnosti, že:
 - UPC je podle NPR třeba pokládat za podnik s významnou tržní silou;

- OPTA provedl evropský konzultační postup, který je třeba provést podle NPR, pokud bude mít zamýšlené opatření vliv na obchod mezi členskými státy, za účelem přijetí opatření týkajícího se regulace cen, pokud jde o služby jako poskytování základní programové nabídky [přístupné prostřednictvím] kabelové sítě poskytovateli kabelového vysílání s významnou tržní silou, jako je UPC;
 - smlouva měla tehdy hodnotu 51 milionů nizozemských guldenů (NLG), tj. více než 23 milionů eur;
 - téměř všechny nizozemské obce, které v 90. letech prodaly své podniky provozující kabelové televizní vysílání kabelovým operátorům jako UPC, si v těchto smlouvách vyhradily pravomoc stanovit poplatky za základní programovou nabídku [přístupnou prostřednictvím kabelové sítě]?
- 7) Je vnitrostátní soud ve světle NPR a vážných pochybností o slučitelnosti regulace poplatků (*ex ante*) účtovaných konečným spotřebitelům s cíli práva hospodářské soutěže, které Komise vyjádřila v dopise ‚letter of serious doubt‘, na základě čl. 101 odst. 3 SFEU ještě oprávněn prohlásit zákaz uvedený v čl. 101 odst. 1 SFEU za nepoužitelný na ustanovení [týkající se výše poplatku]? Má pro odpověď na tuto otázku význam okolnost, že OPTA po obdržení dopisu ‚letter of serious doubt‘ od zamýšlené regulace cen upustil?
- 8) Poskytuje sankce neplatnosti podle čl. 101 odst. 2 SFEU ve světle okolností daných v době uzavření smlouvy (počáteční fáze liberalizace telekomunikačního odvětví) a pozdějšího vývoje v rámci telekomunikačního odvětví, včetně vstupu NPR v platnost a s ním souvisejících vážných pochybností Komise směřujících proti přijetí opatření, jehož cílem je regulace cen, prostor pro relativizaci její časové platnosti?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 35 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda má být čl. 2 písm. c) rámcové směrnice vykládán v tom smyslu, že služba spočívající v poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě, za jejíž poskytování jsou účtovány jak náklady na přenos, tak i odměna placená vysílacím organizacím a autorské poplatky placené organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti s šířením obsahů děl, spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, a tudíž do oblasti věcné působnosti jak této směrnice, tak i zvláštních směrnic, které tvoří NPR v odvětví služeb elektronických komunikací.
- 36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle čl. 2 písm. a) a písm. c) rámcové směrnice se „službou elektronických komunikací“ rozumí služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové vysílání, s výjimkou služeb poskytujících obsah nebo vykonávajících redakční dohled nad obsahem přenášeným prostřednictvím sítí, včetně televizních kabelových sítí, a služeb elektronických komunikací. Tento článek rámcové směrnice kromě toho upřesňuje, že pojem „služby elektronických komunikací“ nezahrnuje služby informační společnosti, jak jsou definovány v článku 1 směrnice 98/34, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.
- 37 Tato definice „služeb elektronických komunikací“ byla převzata v obdobném znění do čl. 1 bodu 3 směrnice o hospodářské soutěži.

- 38 Jak vyplývá z pátého bodu odůvodnění rámcové směrnice, konvergence odvětví telekomunikací, médií a informačních technologií znamená, že všechny přenosové sítě a služby by měly být předmětem jediného předpisového rámce a že při vytváření tohoto rámce je nezbytné oddělit regulaci přenosu od regulace obsahu. Tento bod odůvodnění upřesňuje, že se NPR nezabývá obsahem služeb, který je poskytován po sítích elektronických komunikací prostřednictvím služeb elektronických komunikací, jako je obsah rozhlasového a televizního vysílání, finanční služby a některé služby informační společnosti, a proto jím nejsou dotčena opatření týkající se takových služeb přijatá na úrovni Unie nebo na vnitrostátní úrovni v souladu s unijním právem, s cílem podporovat kulturní a jazykovou rozmanitost a zajistit ochranu mediální plurality.
- 39 Stejně tak sedmý bod odůvodnění směrnice o hospodářské soutěži, který uvádí, že se upřednostňují pojmy „služby a sítě ‚elektronických komunikací‘ “ před pojmy „telekomunikační služby a sítě“, čímž je vzat v úvahu jev konvergence, naznačuje, že tyto definice zahrnují všechny služby nebo sítě elektronických komunikací, které se používají pro přenos signálů po okruzích, rádiovými, optickými nebo jinými elektromagnetickými prostředky, aby mohly být začleněny pevné a bezdrátové sítě, sítě kabelové televize či družicové sítě. Tento bod odůvodnění upřesňuje, že přenos a vysílání rozhlasových a televizních programů se má považovat za službu elektronických komunikací.
- 40 Článek 1 odst. 1 písm. a) bod i) směrnice o audiovizuálních mediálních službách dále definuje pojem „audiovizuální mediální služba“ jako službu ve smyslu článků 56 SFEU a 57 SFEU, za kterou nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb a jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) rámcové směrnice.
- 41 Z výše uvedených skutečností vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 33 svého stanoviska, že relevantní směrnice, a to konkrétně rámcová směrnice, směrnice o hospodářské soutěži a směrnice o audiovizuálních mediálních službách jasně rozlišují mezi výrobou obsahů, která s sebou nese redakční odpovědnost, a přenosem obsahů, který veškerou redakční odpovědnost vylučuje, jelikož na obsah a jejich přenos se vztahují odlišné právní úpravy, které sledují vlastní cíle bez odkazu na zákazníky poskytovaných služeb nebo na strukturu nákladů na přenos, které jsou jim účtovány.
- 42 V projednávané věci z předkládacího usnesení a z písemných a ústních vyjádření předložených Soudnímu dvoru vyplývá, že hlavní předmět činnosti společnosti UPC spočívá v přenosu rozhlasových a televizních programů prostřednictvím kabelové sítě svým zákazníkům, kteří jsou předplatiteli. Společnost UPC při jednání před Soudním dvorem potvrdila, že sama uvedené programy nevyrábí a nenese žádnou redakční odpovědnost za jejich obsah.
- 43 Pokud si zákazníci společnosti UPC koupí předplatné s cílem získat přístup k základní programové nabídce přístupné prostřednictvím kabelové sítě, kterou tato společnost nabízí, neznamená to však, že činnost společnosti UPC, která spočívá v přenosu programů vyráběných vydavatelem obsahu, tj. v projednávané věci rozhlasovými a televizními stanicemi, až do připojovacího bodu své kabelové sítě umístěného v domově svých předplatitelů, musí být vyloučena z pojmu „služby elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. c) rámcové směrnice, a tudíž z oblasti působnosti NPR.
- 44 Ze skutečností uvedených v bodech 36 až 41 tohoto rozsudku naopak vyplývá, že poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, a tudíž do oblasti věcné působnosti NPR, pokud tato služba zahrnuje přenos signálů prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání.
- 45 Jakýkoli jiný výklad by značně zúžil oblast působnosti NPR, ohrozil užitečný účinek jeho ustanovení, a tudíž i dosažení cílů, které tento rámec sleduje. Jak vyplývá z pátého bodu odůvodnění směrnice 2009/140, cílem NPR je vytvoření skutečného vnitřního trhu elektronických komunikací, v jehož rámci

se tyto elektronické komunikace nakonec musí řídit pouze právem hospodářské soutěže, takže vyloučení činností takové společnosti, jako je společnost UPC, z jeho oblasti působnosti s poukazem na to, že se neomezuje pouze na přenos signálů, by NPR zbavilo jeho podstaty.

- 46 Také skutečnost, že poplatky za přenos účtované předplatitelům zahrnují odměnu placenou organizacím rozhlasového a televizního vysílání a autorské poplatky placené organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti se zveřejněním obsahů děl, nemůže z téhož důvodu bránit kvalifikaci služby poskytované společností UPC jako „služby elektronických komunikací“ ve smyslu NPR.
- 47 Vzhledem ke všem těmto úvahám je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 2 písm. c) rámcové směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že služba spočívající v poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě, za jejíž poskytování jsou účtovány jak náklady na přenos, tak i odměna placená vysílacím organizacím a autorské poplatky placené organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti s šířením obsahů děl, spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, a tudíž do oblasti věcné působnosti jak této směrnice, tak i zvláštních směrnic, které tvoří NPR v odvětví služeb elektronických komunikací, pokud tato služba zahrnuje především přenos televizního obsahu prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání až do připojovacího bodu konečného spotřebitele.

K druhé otázce písm. a)

- 48 Podstatou druhé otázky písm. a) předkládajícího soudu je, zda směrnice tvořící NPR musí být vykládány v tom smyslu, že od uplynutí lhůty k jejich provedení nepovolují takovému subjektu, jakým je subjekt dotčený v původním řízení, aby zasahoval do cen za poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě, které jsou účtovány konečnému spotřebiteli.
- 49 Úvodem je třeba uvést, že přístup NPR se liší od přístupu dříve platného předpisového rámce. Ve starém předpisovém rámci byla totiž pravidla pro určitý trh definována samotným předpisovým rámcem, zatímco v NPR jsou to právě VRO, jež mohou definovat relevantní trh za účelem používání pravidel a regulativních intervenčních nástrojů stanovených NPR. Za tímto účelem jsou VRO pověřeny provádět analýzy trhu a konkrétně, pokud zjistí, že podniky mají významnou tržní sílu, mohou jim ukládat určité povinnosti včetně povinností týkajících se stanovení cen.
- 50 Regulační úlohy VRO jsou definovány v člancích 8 až 13 rámcové směrnice. Článek 8 této směrnice konkrétně ukládá členským státům povinnost zajistit, aby VRO přijímaly veškerá přiměřená opatření, která směřují k podpoře hospodářské soutěže při poskytování služeb elektronických komunikací tím, že zajišťují, aby nedocházelo k narušování nebo omezování hospodářské soutěže v odvětví elektronických komunikací, a odstraňují zbývající překážky pro poskytování uvedených služeb na unijní úrovni (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 31. ledna 2008, *Centro Europa 7*, C-380/05, Sb. rozh. s. I-349, bod 81, jakož i ze dne 13. listopadu 2008, *Komise v. Polsko*, C-227/07, Sb. rozh. s. I-8403, body 62 a 63).
- 51 Mezi tato opatření, která musí být v určitých případech dopředu oznámena Komisi, patří opatření týkající se návratnosti nákladů a regulace cen včetně povinností týkajících se usměrnění cen v závislosti na nákladech, a to zejména na základě článku 13 přístupové směrnice.
- 52 Podle článku 3 rámcové směrnice musí členské státy zejména zajistit, aby úkoly, kterými jsou pověřeny VRO, byly vykonávány příslušnými a nezávislými subjekty. Členské státy dále musí oznámit Komisi názvy VRO, jakož i jejich odpovídající povinnosti.

- 53 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru přitom bez jakýchkoli pochybností vyplývá, že obec Hilversum není VRO. V tomto ohledu stačí uvést, že Nizozemské království Komisi neoznámilo žádné rozhodnutí nebo záměr ustanovit tuto obec VRO, ba naopak tento členský stát ustanovil VRO orgán OPTA. Postavení obce Hilversum se navíc vůbec nepodobá postavení vnitrostátního zákonodárce, tak jak na ně Soudní dvůr odkázal v bodě 30 rozsudku ze dne 6. října 2010, Base a další (C-389/08, Sb. rozh. s. I-9073).
- 54 Z toho vyplývá, že obec Hilversum v zásadě nemá pravomoc přímo zasahovat do stanovení cen, které jsou účtovány konečnému spotřebiteli za služby spadající do NPR. Jak vyplývá z odpovědi na první položenou otázku, patří mezi tyto služby i služba spočívající v poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě. Obec Hilversum může v každém případě požádat VRO, tj. v projednávané věci orgán OPTA, aby přijal vhodná opatření.
- 55 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba na druhou otázku písm. a) odpovědět tak, že směrnice tvořící NPR musí být vykládány v tom smyslu, že od uplynutí lhůty k jejich provedení nepovolují takovému subjektu, jako je subjekt dotčený v původním řízení, který nemá postavení VRO, aby přímo zasahoval do stanovení cen za poskytování základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě, které jsou účtovány konečnému spotřebiteli.

K druhé otázce písm. b) a čtvrté otázce písm. a)

- 56 Podstatou druhé otázky písm. b) a čtvrté otázky písm. a) předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je, zda musí být směrnice tvořící NPR vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti původního řízení, a s ohledem na zásadu loajální spolupráce neumožňují, aby se subjekt, který nemá postavení VRO, vůči poskytovateli základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě dovolával ustanovení smlouvy uzavřené před přijetím NPR, které omezuje svobodu tohoto poskytovatele při stanovení cen.
- 57 Ustanovení týkající se výše poplatku dotčené v původním řízení bylo sjednáno ve smlouvě ze dne 1. července 1996, ve které obec Hilversum prodala právní předchůdkyni společnosti UPC společnost provozující kabelové televizní vysílání, kterou do té doby ovládala. Ani předkládající soud, ani žádný z účastníků řízení, kteří Soudnímu dvoru předložili vyjádření, v nich nezpochybnili platnost tohoto ustanovení v okamžiku jeho přijetí nebo skutečnost, že toto ustanovení bylo svobodně sjednáno a přijato mezi obcí Hilversum a právní předchůdkyní společnosti UPC, což však musí přezkoumat vnitrostátní soud ve světle skutkových okolností a vnitrostátní právní úpravy. S výhradou tohoto přezkumu je třeba druhou otázku písm. b) a čtvrtou otázku písm. a) vnímat jako otázky týkající se platně uzavřené smlouvy.
- 58 Je sice pravda, že – jak uvedla obec Hilversum – ve směrnici tvořící NPR není uvedeno nic, co by vedlo k závěru, že mají za následek automatickou neplatnost ustanovení týkajícího se výše poplatku, které bylo platně přijato před přijetím těchto směrnic, avšak toto zjištění nepřináší dostatečnou odpověď na položené otázky. Tato odpověď totiž musí předkládajícímu soudu umožnit, aby rozhodl nejen o návrhu společnosti UPC na zrušení uvedeného ustanovení týkajícího se výše poplatku, ale podpůrně také o jejím návrhu na určení, že se obec Hilversum nemůže z důvodu NPR nadále dovolávat tohoto ustanovení.
- 59 Je třeba připomenout, že v oblastech spadajících do unijního práva, včetně oblasti služeb elektronických komunikací, jsou veřejné orgány členských států vázány zásadou loajální spolupráce. Na základě této zásady jsou povinny přijmout veškerá vhodná obecná nebo zvláštní opatření k plnění závazků, které vyplývají ze Smluv nebo z aktů orgánů Unie, a zdržet se všech opatření, jež by mohla ohrozit dosažení cílů Unie (v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 18. března 1986, Komise v. Belgie, 85/85, Recueil, s. 1149, bod 22; ze dne 4. března 2004, Německo v. Komise, C-344/01, Recueil, s. I-2081, bod 79, a ze dne 28. dubna 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, Sb. rozh. s. I-3015, bod 56).

- 60 Úlohou obce Hilversum v rámci ochrany zájmů spotřebitelů s bydlištěm na jejím území je proto spolupracovat na dosažení efektivnosti režimu zavedeného NPR a vyvarovat se jakýchkoli opatření, která jsou s ním v rozporu.
- 61 V projednávané věci je nesporné, že ve smlouvě bylo stanoveno, že smluvní strany se dohodnou na jejím novém obsahu po deseti letech. Obec Hilversum při jednání potvrdila, že s cílem zachovat pro obyvatele ceny, které platily podle ustanovení týkajícího se výše poplatku obsaženého v této smlouvě, se po uplynutí této desetileté lhůty postavila proti změně tohoto ustanovení.
- 62 Toto ustanovení přitom stanovilo měsíční poplatek za základní programovou nabídku přístupnou prostřednictvím kabelové sítě na 13,65 NLG bez DPH a neumožňovalo společnosti UPC, aby tento poplatek upravila podle indexu spotřebitelských cen a zvýšení „externích nákladů“. Když obec Hilversum trvala na nepřetržitém a nezměněném uplatňování tohoto omezení svobody společnosti UPC stanovovat ceny, ačkoli samotná smlouva vyzývala k uzavření nové dohody s cílem přehodnotit toto ustanovení na základě vývoje v období mezi lety 1996 a 2006, postupovala na svém území v rozporu s pravidly NPR, která neukládají taková omezení poskytovatelům služeb elektronických komunikací, ale naopak zdůrazňují svobodu stanovování cen prostřednictvím přesně vymezených omezení, která mohou být stanovena VRO na základě analýzy trhu a v rámci přesně stanovených postupů.
- 63 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba na druhou otázku písm. b) a čtvrtou otázku písm. a) odpovědět tak, že směrnice tvořící NPR musí být vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti původního řízení, a s ohledem na zásadu loajální spolupráce neumožňují, aby se subjekt, který nemá postavení VRO, vůči poskytovateli základní programové nabídky přístupné prostřednictvím kabelové sítě dovolával ustanovení smlouvy uzavřené před přijetím NPR v oblasti služeb elektronických komunikací, které omezuje svobodu tohoto poskytovatele při stanovení cen.

K třetí otázce, čtvrté otázce písm. b) a k páté až osmé otázce

- 64 S ohledem na odpovědi na první otázku, druhou otázku písm. a) a písm. b) a čtvrtou otázku písm. a) není třeba odpovídat na třetí otázku, čtvrtou otázku písm. b) ani na pátou až osmou otázku.

K nákladům řízení

- 65 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) musí být vykládán v tom smyslu, že služba spočívající v poskytování základní nabídky rozhlasových a televizních programů přístupné prostřednictvím kabelové sítě, za jejíž poskytování jsou účtovány jak náklady na přenos, tak i odměna placená vysílacím organizacím a autorské poplatky placené organizacím pro kolektivní správu autorských práv v souvislosti s šířením obsahů děl, spadá pod pojem „služby elektronických komunikací“, a tudíž do oblasti věcné působnosti jak této směrnice, tak i směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/66/ES ze dne 15. prosince 1997 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví telekomunikací, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne

7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice), směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (autorizační směrnice) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě), které tvoří nový předpisový rámec v odvětví služeb elektronických komunikací, pokud tato služba zahrnuje především přenos televizního obsahu prostřednictvím sítě kabelového televizního vysílání až do připojovacího bodu konečného spotřebitele.

- 2) Tyto směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že od uplynutí lhůty k jejich provedení nepovolují takovému subjektu, jako je subjekt dotčený v původním řízení, který nemá postavení vnitrostátního regulačního orgánu, aby přímo zasahoval do stanovení cen za poskytování základní nabídky rozhlasových a televizních programů přístupné prostřednictvím kabelové sítě, které jsou účtovány konečnému spotřebiteli.
- 3) Tytéž směrnice musejí být vykládány v tom smyslu, že za takových okolností, jako jsou okolnosti původního řízení, a s ohledem na zásadu loajální spolupráce neumožňují, aby se subjekt, který nemá postavení vnitrostátního regulačního orgánu, vůči poskytovateli základní nabídky rozhlasových a televizních programů přístupné prostřednictvím kabelové sítě dovolával ustanovení smlouvy uzavřené před přijetím nového předpisového rámce v oblasti služeb elektronických komunikací, které omezuje svobodu tohoto poskytovatele při stanovení cen.

Podpisy.